

gisk synpunkt ha sitt stora berättigande, trots den moderna massspridningen av biblar. De flesta av dessa biblar äro dess värre olästa. Många kristna behöva endast fråga sig: hur stor del av Bibeln läser jag hemma på ett år? för att genast se, hur sporadisk och full av luckor deras enskilda bibelläsning brukar vara. Det är så lätt att stanna vid vissa älsklingsställen och vissa favoritböcker. Kyrkans texter äro ett nyttigt korrektiv. De bjuda oss Gudsordet i en bestämd följd med en bestämd mening i, så att de viktigaste frälsningssanningarna skola genomgås på ett år. Därför överlämnar kyrkan icke heller textvalet åt prästen. Det skulle kunna leda till samma godtyckligheter. I den ena församlingen skulle man vecka efter vecka få höra lagens åskor, medan nådens milda regn lika ihållande skulle falla över en annan, vilket var för sig i längden tämligen säkert leder till andlig missväxt. Kyrkans textserier garantera församlingen ett oavkortat Gudsord. I tider av andligt förfall och rationalistisk förtunning har det varit just dessa texter, jämte de gamla börnernas klara dogma och psalmbokens fasta Kristusbekännelse, som räddat tron från att alldeles gå under i omytningar och förvanskning.

Kunde årets bibelvecka också väcka kärlek till bibeln i högmässan och lära människor förstå, att Herren verkligen är i sitt heliga tempel och verkligen talar där, hade den lagt en god grund till en fortsatt bibeltjänst, som måste leda fram till att varje vecka under året blir en bibelvecka för vårt folk.

Bo Giertz.

Introitus för tiden Fastlagsöndagen-Långfredagen.

Vid annat tillfälle har i denna tidskrift (årg. 1935, s. 179) erinrats om den sympati för tanken på ett återvinnande av kyrkans gamla introitus, som uttalades av kyrkomötet 1888. Egendomligt nog har det kyrkomöte som hölls jämt 50 år senare, d. v. s. förra året, tagit ett mycket betydelsefullt initiativ till förverkligandet av det gamla önskemålet. Kyrkomötet har nämligen i anslutning till beredningsutskottets förslag gått in för att slopa 1917 års s. k. introitusantifonier och i stället, för icke mindre än 23 högtidsdagar, infört introitus i den form som av ålder varit den vanliga i den västerländska kristenheten, d. v. s. en introitusantifon, en psalmvers och Gloria Patri. Kyrkomötets beslut måste hälsas med den största tillfredsställelse. Det är emellertid tydligt, att varken beredningsutskottet eller kyrkomötet kan ha avsett att de i utskotts- betänkandet upptagna introitustexterna skulle betraktas såsom slutgiltigt utformade. Den korta tid som under ett kyrkomöte stått till buds har självfallet icke kunnat medgiva den ingående prövning av texterna särskilt ur musikalisk synpunkt som är nödvändig för att resultatet skall bli så tillfredsställande som möjligt. Under

sådana förhållanden har det synts undertecknad åtminstone försvartligt att publicera några försök till introitus som han under årens lopp av olika anledningar samlat. Början sker med några texter för tiden fastlagssöndagen — långfredagen. Det är meningen att fortsättning skall följa i de närmaste numren.

Till de här meddelade försöken må några anmärkningar knytas.

Fastlagssöndagen. Den ställning fastlagssöndagen kommit att intaga i vårt kyrkoår såsom portal till passionstiden motiverar en introitustext av monumental karaktär. Den gamla texten *Esto mihi* (ur Dav. ps. 31) synes här alltför matt. Någon bättre text än den här föreslagna ur Luc. 18:31 ff. (d. v. s. ur dagens evangelium) torde svårigen kunna uppletas, i all synnerhet som denna text egendomligt nog synnerligen väl ansluter sig till dagens gamla introitusmelodi. Den gamla introitustexten synes återigen med fördel kunna få komma till tals i psalmen (Dav. ps. 31:3).

Botdagen. På första böndagen får den nuvarande introitustexten (ur Dav. ps. 130:3, 4) anses synnerligen lämplig. Här har texten exakt anslutits till lydelsen i gällande kyrkobibel. Såsom psalm synas i första rummet verserna 1 och 2 av samma psalm böra komma i fråga. Då kyrkomötet slopat Gloria Patri fr. o. m. fastlagssöndagen ända till långfredagen bör denna lovsång undvikas även här. Att den likväl bifogats inom klammer beror på att denna introitustext lämpligen kombineras även med 22 s. e. Tref. (evangelium: Mt. 18:23 ff.), då naturligtvis Gloria Patri tillfogas.

Marie Bebådelsedag. Texten ur Vish. 18:14 f., som jämte melodien egentligen hör till söndagen efter jul och givetvis bör kunna utföras jämväl den dagen, synes i hög grad lämpad även för 25 mars. Psalmen är ur Dav. ps. 45:2.

Palmsöndagen. Vid valet av denna text (cf. Dav. ps. 81:17) har hänsyn tagits till den ställning som palmsöndagen faktiskt kommit att intaga hos oss såsom en nattvardens söndag. Kyrkomötet har utgått från samma förutsättning vid valet av *psalmen* under det att själva *introitusantifonen* fått handla om lidandet. Härigenom har en i ögonen fallande brist på sammanhang uppstått. Psalmen är ur Dav. ps. 22:27. Även här har Gloria Patri bifogats inom klammer, då denna introitus synes väl lämpa sig vid särskilda nattvardsgudstjänster å vardagar.

Långfredagen. Den föreslagna texten (ur Jes. 53:3, 4) kräver knappast någon motivering. Såsom psalm har upptagits Klagov. 1:12. Detta val — ur viss synpunkt givetvis svårt att försvara — torde dock kunna motiveras med en önskan att på detta sätt giva en liten erinran om den rika användning av Klagovisorna, som fordom utmärkte de tre sista dagarna i den stilla veckan. Med Dav. ps. 22:20: »Men du, Herre, var icke fjärran, du min starkhet, skynda till min hjälp» lämpar sig denna introitus utmärkt även för 5 s. i fastan.

Knut Peters.

(Noterna till denna uppsats återfinnas i bilagan.)